

— ОСАНА! —

Ти спирашъ тукъ; Отъ тукъ започвамъ Азъ.

Ще ти задамъ едно Защо: — о колко земенъ
си ти, за да не чуешъ своя гласъ!
да не останешъ въ никой мигъ безъ чувство!
Помни: Магията не е изкуство —
и злато нѣма да намѣришъ ти!
На дъното остава черенъ сокъ и ядъ —
— мжчение — и съ него ти си кръстенъ!
Затѣгай здраво пакъ жестокия
на своята мисль пръстенъ!

Безъ мечти

не ще останешъ ти, но — тѣ болятъ.
— О знаешъ ли дѣ води твоятъ пжтъ? — —
Нощта е безъ изходи. Азъ съмъ Ти.

Надъ кулата високо пропълзява
луната, старата змия, съ корава
усмивка въ жълтитъ очи . .

